



*Kmotr amerického
neokonzervatismu Leo
Strauss (1899-1973)*

Autor: Charles Lyons

Leo Strauss je významným myslitelem americké pravice 20. století, nejčastěji bývá spojován s **neokonzervativním hnutím**. Strauss si udržoval silnou židovskou identitu a svou filozofii chápal také jako nástroj k zajištění přežití židovské diaspory. Liberalismus vnímal jako ideologii dobrou pro Židy, protože jeho alternativy nalevo (komunismus) i napravo (národní socialismus) se ukázaly být Židům krajně nepřátelské. Strauss však rozhodně nepovažoval liberalismus za ideální zřízení, protože liberální společnost zpravidla rozkládá skupinovou loajalitu i výlučnost, které jsou přitom naprosto nezbytnými podmínkami přežití Židů. 1] Coby identitáři jde i mně o zachování bělošské, tedy evropské, identity v liberální společnosti. Všichni si vcelku jasně uvědomujeme, jak liberalismus prostřednictvím globalismu, imigrace a multikulturalismu připravuje naše lidi o jejich kořeny. S vzestupem Donalda J. Trumpa se před námi otevírá jedinečná příležitost postavit se silám, jejichž konečným cílem není nic menšího než naše úplné zničení.

Vzestup Donalda Trumpa

Trumpův neočekávaný vzestup až do Bílého domu konečně otevřel hnutí alternativní pravice dveře k přesunu do světa skutečné politiky. V první řadě Donald Trump a jeho „značka“ občanského nacionalismu, **trumpismus**, skoncovala s americkým konzervatismem, který je ale fakticky jen další z větví liberalismu. Budme však upřímní – s liberalismem je slučitelný i občanský nacionalismus, protože podle jeho stoupenců se Američanem může stát *de facto* každý, stačí dodržet imigrační legislativou předepsaný postup.

Občanský nacionalismus však může posloužit jako předstupeň k etnonacionalismu, který už stává neliberálním. Trumpismus čerpá v srdcích a myslích bílé Ameriky dlouho hromaděnou energii, a tím otevřel stavidla ohromné vlně populismu. Prospěch z ní my na alternativní pravici máme už teď. V první řadě za poslední rok nesmírně vzrostly naše počty i popularita. Trumpismus navíc nejen že „zaktivizoval“ bílou Ameriku, ale také se ukázal jako vítězná strategie, když Trump prolomením „modré zdi“ (*blok států, které v posledních volbách získávali Demokráté – pozn. překl.*) dospěl k nečekanému triumfu. Navrhují vézt se na vlně trumpismu tak dlouho, jak jen to bude možné, musíme to však dělat chytře.

Z osobních zkušeností s mnoha Trumpovými příznivci během posledního roku, především s lidmi ve skutečném životě, kteří se nehlásí k alternativní pravici, můžu říct, že tito lidé na bělošský nacionalismus nejsou připravení. Většina z nich se popravdě asi otevřenými identitáři nikdy nestane. Přestože tvoří drtivou většinu Trumpových příznivců běloši, ve volbách ho podpořilo i nezanedbatelné množství barevných voličů (podstatně více černochů i

Hispanců než Romneyho.)

Navíc bohužel spousta bílých Trumpových příznivců často projevuje z našeho pohledu nanejvýš nežádoucí chování (podpora mezirasových adopcí i míšení, rétorika v duchu „opravdoví rasisté jsou liberálové,“ atd.) I přesto se ale tato koalice postavila za politiku Donalda Trumpa. To není žádná maličkost, protože Trump byl dennodenně přirovnáván k Hitlerovi, spojován s alternativní pravicí a označován za rasistu dokonce i předáky své vlastní strany.

Tito Trumpovi stoupenci na rozdíl od nás neprovedli ve své hlavě důkladnou dekonstrukci rasismu a často udělají první poslední, aby ukázali, jací jsou řádní „antirasisté,“ protože „rasismus“ vnímají jako velice těžký prohřešek. Ale přesto jsme se my na alternativní pravici ocitli v této trumpistické koalici slušných lidí, přestože jsme z nich ti **nejzavrženíhodnější!** Bylo skutečně fascinující sledovat obyčejné americké konzervativce, jak spolupracují s alternativní pravicí (která před Trumpem na dění v hlavním politickém proudu v podstatě rezignovala). V některých případech se dokonce hranice mezi „normály“ a alternativní pravicí smazaly do té míry, že se jen stěží dalo rozlišit, do kterého tábora člověk náleží. Nabízí se nám tedy potenciální vstupní brána do světa politiky a výkonu moci.

Alternativní pravice a Strauss

Sám Strauss pak v jádru vlastně nebyl liberál. Domníval se, že mezi lidmi nevyhnutelně existují nerovnosti a vyslovoval se pro vládu aristokratické elity, která naoko přizvukuje masám, ale ve skutečnosti jejich postoje nesdílí. Protože mu eminentně záleželo na přežití židovského národa, lze se bez většího přehánění domnívat, že podle Strausse měla tato aristokracie vládnout v souladu s židovskými zájmy. Všichni se nespíš shodneme, že nastal čas vytvořit aristokracii sloužící našim vlastním zájmům.

Roku 1952 Strauss vydal knihu *Persecution and the Art of Writing* (*Pronásledování a umění psát*), v níž mluví o esoterickém a exoterickém jazyku. Vnějškový či exoterický jazyk je určen lidem stojícím mimo, vnitřní esoterický pak příslušníkům vlastní skupiny. Exoterický jazyk na sebe často bere podobu morálního univerzalizmu, aby snáze oslovil široké publikum. Maskování partikulárních zájmů univerzalistickou rétorikou je typickým znakem mnoha židovských intelektuálních a politických hnutí (což by mělo znít nanejvýš povědomě všem čtenářům Kevina MacDonalda). Právě zde se má alternativní pravice od Strausse co přiučit.

Trumpistická rétorika je exoterická ve smyslu svého morálního univerzalizmu. „Američan“ se stal natolik rozmělněnou kategorií, že být americkým nacionalistou neznamená v podstatě nic, jelikož Američanem se může technicky vzato stát kdokoli. Kolem tohoto jazyka se shromáždila koalice Trumpových voličů, jelikož jde o nacionalismus pro všechny Američany. Jak sem naznačil výše, průměrný Trumpův volič se sotva kdy stane identitářem nebo bílým nacionalistou, ochotně se však přihlásí k trumpismu a podpoří programové body bělošského nacionalismu, jako jsou deportace ilegálních imigrantů, výstavba zdi, zákaz muslimské imigrace a možné moratorium na veškerou imigraci.

Strauss využíval morální univerzalizmus jako masku pro svou vizi hierarchické společnosti, v níž jsou masy pevně vedeny elitami. Osobně sním o alternativní pravici v pozici elit a filozofů-kráľů, kteří exotericky oslovují masy bílých Američanů, zatímco uskutečňují svůj skutečný cíl – etnické zachování bělošské Ameriky. Takže se milý čtenáři, vydej do světa a začni infiltrovat instituce. Udržuj při životě a rozdmýchávej plameny trumpismu, abychom se na této vlně populismu vyvezli k vítězství.

Poznámka

1] MacDonald, Kevin. *Understanding Jewish Influence: A Study In Ethnic Activism*. 2004. Washington Summit Publishers.

Esej Strauss and Identitarianism vyšla na webu Radixjournal 12. prosince 2016.